

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 434/2018-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Rakúsko, vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených práv uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018.

2.1 Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018 bolo rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného verejným prokurátorom Krajského súdu v Grazi pod sp. zn. 12 St 107/16x z 15. novembra 2018 v súvislosti s trestným stíhaním sťažovateľa v Rakúskej republike pre podozrenie zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 75 Trestného zákonníka Rakúskej republiky. Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 zo 7. decembra 2017 vzatý do predbežnej väzby a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 12. januára 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 6/2018 zo 14. februára 2018 bol vzatý do vydávacej väzby.

2.2 Sťažovateľ v podanej sťažnosti, odvolávajúc sa na zápisnicu krajského súdu z verejného zasadnutia 12. januára 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 15/2017, v ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 12. januára 2018 rozhodol o jeho vzatí do vydávacej väzby, poukazoval na nedodržanie zákonnej lehoty podľa zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 154/2010 Z. z.“), v rámci ktorej nebol/nemal byť doručený predmetný európsky zatýkací rozkaz Krajskej prokuratúre v Bratislave ani Krajskej prokuratúre v Tmave, ktorá mala na podklade toho „*rozhodnutím kompetentných súdov*“ prepustiť zo zadržania ostatných spoluobvinených páchatel'ov, pričom v sťažovateľovom prípade bolo aj napriek tomu rozhodnuté o jeho vzatí do predbežnej väzby. V ďalšom sťažovateľ poukazuje na to, že „... *uznesením KS Bratislava a Najvyššieho súdu SR v druhom rade, ma vydali do Rakúska na trestné stíhanie cez to, že skutok kladení mi za vinu je v SR premlčaný v zmysle zákona č. 140/1961 Zb. v (znení neskorších predpisov) účinnom do 31.7.2001, na čo som poukazoval vo svojej sťažnosti zo dňa 11.2.2018, ktorá bola proti rozhodnutiu KS Bratislava č. k. 3 Ntc/15/2017-93 zo dňa 30.1.2018.*“.

3. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol „nasledovným petitom“:

„Najvyšší súd, ako nadriadený súd v SR svojim uznesením 4 Tost 7/2018 zo dňa 28.2.2018 tým, že dostatočne nepreštudoval spisový materiál ohľadom porušenia zákona o Európskom zatýkacom rozkaze č. 154/2010 Z.z. (v znení neskorších predpisov) spôsobil vydanie [REDAKOVANÉ] do Rakúska, za čo mu je povinný uhradiť 30 tisíc (tridsaťtisíc) Euro v zmysle č. 127 odsek 3 Ústavy SR ako odškodné za ušlú mzdu, ktorú stratil pri možnom rozvíjaní svojej firmy a psychickú ujmu za protiústavné vydanie menovanej osoby do Rakúska na trestné stíhanie, čím vzniklo menovanému v zmysle č. 127 odsek 1 ústavy porušenie jeho základných práv a slobôd a ľudských práv vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú SR ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

Z uvedeného žiadam, aby Ústavný súd Slovenskej republiky spravodlivo rozhodol v zmysle platnej Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré

by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 12. januára 2018

6. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

7.1 Sťažovateľ v podanej sťažnosti len spomína aj postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 15/2017 a jeho uznesenie sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 12. januára 2018, ktorým bolo rozhodnuté o jeho vzatí do vydávacej väzby. Sťažnosť bola doručená ústavnému súde 15. mája 2018 (podaná na poštovú prepravu 7. mája 2018), to znamená po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako podanú oneskorene.

7.2 Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 12. januára 2018 bolo možné podať sťažnosť na najvyššom súde, ktorý aj v predmetnej veci rozhodol, a to svojím uznesením sp. zn. 6 Tost 6/2018 zo 14. februára 2018, pričom postup a rozhodnutie najvyššieho súdu týkajúce sa vydávacej väzby sťažovateľ vo svojom podaní (i) ani len neoznačuje/nenapáda a navyše, (ii) vychádzajúc z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 53 ods. 1

zákona o ústavnom súde, disponuje ústavný súd nedostatkom právomoci na preskúmanie postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 15/2017 a jeho uznesenia sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 12. januára 2018.

II.2 K uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

9. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj sa domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07).

10. Proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018 mohol sťažovateľ podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd, ktorý aj rozhodol svojím uznesením sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.3 K uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018

11.1 V rámci svojej judikatúry ústavný súd opakovane vyslovil, že návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy v spojení s § 50 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04).

11.2 Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti neoznačil, ktoré zo základných práv a slobôd namieta. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti je zrejmé, že nesúhlasí s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018, ktorým bolo rozhodnuté o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného verejným prokurátorom Krajského súdu v Grazi pod sp. zn. 12 St 107/16x z 15. novembra 2018. Sťažovateľom predstreté námietky spadajú podľa názoru ústavného súdu pod základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať

základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

14. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok spadá aj právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. Tým je dané, že tento článok zaručuje každému právo na to, aby svoju vec týkajúcu sa občianskych práv a záväzkov mohol nechať predložiť súdu vrátane oprávnenosti akéhokoľvek trestného stíhania. V tomto smere toto ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, ktorého je právo na prístup k súdu (teda právo zahájiť konanie pred súdom) len jedným z jeho aspektov (Golder proti Spojenému kráľovstvu). K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie vecí [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

15. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani

ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

18. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018 v podstatnom vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti zadržaného podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že krajský súd rozhodol v predmetnej veci správne a v súlade so zákonom.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu u osoby [REDAKOVANÉ] sú dané všetky zákonné dôvody na rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného dňa 15. novembra 2017, ktorého Rakúska republika žiada vydať na trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 75 Trestného zákonníka Rakúskej republiky.

Z obsahu relevantného spisového materiálu je zrejmé, že krajský súd rozhodol o vykonaní predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu správne a plne v súlade so zákonom.

Tak ako na to správne poukázal súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa neposudzujú dôkazné podklady obvinenia. Skúmanie obojstrannej trestnosti nie je v danom prípade potrebné, a to so zreteľom na ustanovenie § 4 ods. 3 zák. č. 153/2010 Z. z., a teda správne skúmal len okolnosti, ktoré by mohli zakladať rozhodnutie o odmietnutí vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze.

Krajský súd v intenciách ustanovenia § 23 ods. 1 písm. e/ zákona č. 154/2010 Z. z. teda správne skúmal, či trestné stíhanie vyžiadanej osoby nie je premlčané a či na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podstatou sťažnostných námietok sťažovateľa je tvrdenie, že justičnými orgánmi Rakúskej republiky v danom štádiu vyšetrovania nebolo preukázané, že by bola páchatelmi naplnená kvalifikovaná skutková podstata trestného činu vraždy (so zisťným motívom), ale len jeho základná skutková podstata a s poukazom na trestnú sadzbu stanovenú zákonom pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. je trestné stíhanie s poukazom na ustanovenie § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. účinného v čase činu premlčané.

Najvyšší súd, zhodne s názorom prezentovaným v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatuje, že v posudzovanom prípade neexistuje žiaden z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, ods. 2 zák. č. 154/2010 Z. z.

Z obsahu spisu Krajského súdu v Bratislave vyplýva, že Štátnym zastupiteľstvom Graz boli poskytnuté relevantné písomné podklady, na základe ktorých niet žiadnych pochybností o tom, že vyžiadaná osoba [REDAKOVANÉ] je dôvodne podozrivý zo spáchania skutku právne kvalifikovateľného na území Slovenskej republiky ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 (v úmysle získať majetkový prospech) s ustanovenou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody od 12 do 15 rokov alebo výnimočným trestom. Táto skutočnosť je rozhodujúca z hľadiska posúdenia otázky prípadného zániku trestnosti činu uplynutím premlčacej lehoty podľa § 67 ods. 1

písm. a/ účinného do 31. júla 2001 Tr. zák. (20 rokov). Z uvedeného vyplýva, že záver krajského súdu v naznačenom smere je lege artis a najvyšší súd nad rámec odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nemá viac čo dodať.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] za dôvodnú, a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.“

19. Pri preskúmvaní uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018 ako sťažnostného súdu a argumentácie v ňom uvedenej, ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESĽP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15. 2. 2007 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27. 9. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31 – § 33). Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Uvedené závery je možné *mutatis mutandis* aplikovať aj v sťažovateľovom prípade pri posudzovaní dôvodov relevantných pre posúdenie veci vyplývajúcich z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018 ako súdu prvej inštancie v spojení dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018 ako súdu druhej inštancie.

20. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018 v podstatnom vyplýva:

„Postup slovenských orgánov pri vydávaní osôb medzi členskými štátmi Európskej únie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu a s tým súvisiace konanie upravuje číslo 154/2010 Zbierky zákonov o európskom zatýkacom rozkaze (§ 1 ods. 1).

Podľa § 4 odsek 2 písmeno a) zákona Európsky zatýkací rozkaz možno vykonať, ak bol vydaný na účely trestného stíhania pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom a ak možno podľa právneho poriadku štátu pôvodu za takýto skutok uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť mesiacov a nie je dôvod na odmietnutie jeho vykonania,

Podľa § 4 odsek 3 zákona ak sa žiada o vydanie pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v európskom zatýkacom rozkaze príslušným orgánom štátu pôvodu označený priradením k jednej alebo viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 4, vykonávajúci justičný orgán neskúma, či ide o čin trestný podľa práva vykonávajúceho štátu.

Podľa § 22 odsek 1 zákona, alinea prvá a druhá, po skončení predbežného vyšetrovania rozhodne súd na návrh prokurátora o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu; to neplatí, ak sa postupuje podľa § 21 odsek 2. Ak súd pre rozhodnutie považuje za nevyhnutné získanie dodatočných informácií, požiada príslušného prokurátora o doplnenie návrhu.

Podľa § 22 odsek 4 zákona, alinea prvá, ak sa v konaní preukáže, že existuje dôvod odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 odsek 1, súd rozhodne, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná.

Podľa § 23 odsek 1 písmeno e) zákona vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne, ak vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Z európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Verejným prokurátorom Krajského súdu Graz, Rakúska republika, vyplýva, že orgány štátu pôvodu požadujú vydanie [REDAKOVANÉ] na trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania trestného vraždy podľa § 75 StGB (Trestného zákonníka Rakúskej republiky) na tom skutkovom základe, ktorý je uvedený v citovanom európskom zatýkacom rozkaze, doplnenom dodatočnými informáciami. Za skutok opísaný v európskom zatýkacom rozkaze v časti (e) možno podľa právneho poriadku štátu pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky, a tento je v európskom zatýkacom rozkaze príslušným orgánom štátu pôvodu označený priradením k jednej z kategórií trestných činov uvedených v § 4 odsek 4 zákona (úmyselné zabitie, ublíženie na zdraví); a preto v danom prípade vykonávajúci justičný orgán neskúma, či ide o čin trestný podľa práva vykonávajúceho štátu.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na kľúčovú zásadu v konaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu, spočívajúcu v tom, že v tomto konaní slovenské justičné orgány neskúmajú dôvodnosť vydania vyžiadanej osoby, ale len nutnosť alebo možnosť odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 zákona. Európskym právom generovaná právna koncepcia európskeho zatýkacieho rozkazu vykonávaná vnútroštátnymi úpravami členských štátov (vrátane zákona o európskom zatýkacom rozkaze v Slovenskej republike) totiž vychádza z premisy, že otázkou viny (vrátane dôvodnosti podozrenia ako podkladu konania voči konkrétnej osobe) sa zaoberajú len orgány štátu, v ktorom sa konanie vedie a ktorý o vydanie osoby žiada. Z hľadiska rozhodovania o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu to znamená, že jeho vykonanie súd obligatórne odmietne, ak sú dané dôvody podľa § 23 odsek 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, a môže toto vykonanie odmietnuť, ak sú dané dôvody podľa § 23 odsek 2 zákona, pričom medzi takto určené dôvody nepatrí hodnotenie dôkazného podkladu obvinenia, prípadne obžaloby. Ak uvedené dôvody nie sú dané, súd vždy rozhodne o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu.

Hoci súd nemal právo, povinnosť ani dôvod skúmať trestnosť činu na území Slovenskej republiky, v rámci svojej povinnosti zisťovať existenciu dôvodov na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, posudzoval, či trestné stíhanie vyžiadanej osoby podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je premlčané, a súčasne či na

stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 23 odsek 1 zákona). Citované ustanovenie zákona v sebe kumuluje 2 podmienky pre povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu - premlčanie podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a právomoc orgánov Slovenskej republiky na trestné stíhanie vyžiadanej osoby za daný skutok.

Pre posúdenie otázky premlčania trestného stíhania vyžiadanej osoby podľa právneho poriadku Slovenskej republiky bolo vzhľadom na zmenu právnej úpravy trestného činu vraždy i premlčania v čase od spáchania skutku do rozhodovania súdu v danom prípade potrebné predovšetkým určiť, podľa ktorého Trestného zákona je pre uvedený účel potrebné skutok právne kvalifikovať, a následne tiež určiť jeho právnu kvalifikáciu so zreteľom na premlčaciu dobu podľa Trestného zákona, a to na základe informácií poskytnutých a doplnených orgánmi štátu pôvodu.

Podľa § 2 odsek 1 Trestného zákona číslo 300/2005 Zbierky zákonov účinného od 01.01.2006 trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Podľa § 219 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zbierky v znení účinnom do 31.07.2001 kto iného úmyselne usmrtí, potresce sa odňatím slobody na desať až pätnásť rokov.

Podľa § 219 odsek 2 písmeno h) citovaného zákona odňatím slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočným trestom sa páchatel' potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1 v úmysle získať majetkový prospech alebo v úmysle zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin alebo z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky.

Podľa § 67 odsek 1 písmeno a) a písmeno b) citovaného zákona trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je dvadsať rokov, ak ide o trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť výnimočný trest, a desať rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej desať rokov.

Podľa § 67 odsek 3 citovaného zákona premlčanie trestného stíhania sa prerušuje oznámením alebo vznesením obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi vyhládavacieho orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu

smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a, alebo ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Nasledujúca právna úprava trestného činu vraždy zavedená novelou Trestného zákona číslo 171/2003 Zbierky zákonov súčinnosťou od 01.09.2003 predstavovala sprísnenie trestnej sadzby za spáchanie trestného činu vraždy podľa § 219 odsek 2 Trestného zákona výnimočný trest. Zároveň došlo k predĺženiu premlčacích dôb.

Podľa § 144 odsek 1 Trestného zákona číslo 300/2005 Zbierky zákonov kto iného úmyselne usmrtí s vopred uváženou pohnútkou, potrestá sa odňatím slobody na dvadsať rokov až dvadsaťpäť rokov.

Podľa § 87 odsek 1 písmeno a) a písmeno b) citovaného zákona trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je tridsať rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon dovoľuje uložiť trest odňatia slobody na doživotie, a dvadsať rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov.

Vzhľadom na nižšie trestné sadzby pre trestný čin vraždy a kratšiu dĺžku príslušnej premlčacej doby pri trestnom čine vraždy podľa zákona účinného v čase skutku, je zrejmé, že neskoršia právna úprava trestného činu vraždy nie je z hľadiska potenciálneho výsledku trestného konania pre vyžiadajú osobu priaznivejšia, preto bolo potrebné posudzovať skutok podľa Trestného zákona účinného v čase skutku (zákon číslo 140/1961 Zbierky zákonov v znení účinnom do 31.07.2001).

Spornou otázkou pre určenie príslušného zákonného ustanovenia upravujúceho premlčaciu dobu bolo ustálenie právnej kvalifikácie skutku podľa § 219 Trestného zákona číslo 140/1961 Zbierky zákonov, v zmysle základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty. Kvalifikovaná skutková podstata trestného činu vraždy vyžaduje v prejednávacom prípade okrem úmyselného usmrtienia inej osoby aj vykonanie tohto činu v úmysle získať majetkový prospech. Vzhľadom na podstatu konania o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu, ktoré je charakteristické rešpektovaním suverenity štátov pôvodu pri prijímaní skutkových záverov v trestnom konaní, procesných noriem v trestnom konaní vedenom štátom pôvodu, vrátane určovania zákonom požadovaných kritérií pre formuláciu skutku, súd dospel k záveru, že je povinný prihliadať na obsah dodatočných informácií o skutku poskytnutých štátom pôvodu, z ktorých vyplýva kvalifikačný znak spáchania skutku s motívom

majetkového prospechu. Nemôže byť dôvodom pre odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu z dôvodu premlčania len to, že štát pôvodu v európskom zatýkacom rozkaze nevymedzil skutok tak, že by obsiahol všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, ako to vyžaduje právny poriadok Slovenskej republiky. Podstatnou skutočnosťou je to, že orgány činné v trestnom konaní v štáte pôvodu disponujú príslušnými dôkazmi či informáciami o majetkovom motíve skutku, a tieto informácie Vykonávajúcemu štátu aj poskytnú. Je neprípustné, aby vykonávajúci štát kládol na postup orgánov štátu pôvodu formálne požiadavky vyplývajúce z procesných predpisov Slovenskej republiky, a preto bolo potrebné brať do úvahy aj obsah dodatočných informácií.

Na základe týchto skutočností súd dospel k záveru, že konanie opísané v európskom zatýkacom rozkaze v spojení s dodatočnými informáciami pre účely premlčania treba subsumovať pod ustanovenie § 219 odsek 2 písmeno h) Trestného zákona účinného do 31.07.2001, ktoré určuje trestnú sadzbu 12 až 15 rokov alebo výnimočný trest. Tejto trestnej sadzbe zodpovedá ustanovenie § 67 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona účinného do v čase skutku určujúce premlčaciu dobu 20 rokov. Skutok sa stal dňa 14.07.2001, a teda posledným dňom, kedy je možné včas vykonať prvý úkon smerujúci k trestnému stíhaniu vyžiadanej osoby je deň s dátumom 13.07.2021. Z uvedeného je zrejmé, že premlčacia doba doposiaľ neuplynula, a preto trestné stíhanie vedené proti vyžiadanému v Rakúskej republike nie je premlčané.

Krajský súd nezistil ani iné dôvody uvedené v § 23 odsek 1, odsek 2 zákona pre odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, a preto rozhodol tak, že európsky zatýkací rozkaz sa vykonaná.

21. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03,

III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru ESLP Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

22.1 Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018 (v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018) konštatuje, že najvyšší súd sa vecou sťažovateľa riadne zaoberal, príslušné právne normy interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, rozviedol, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, svoje rozhodnutie tiež zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom odôvodnil a na všetky pre posúdenie veci kľúčové argumenty poskytol náležitú odpoveď. Vzhľadom na podrobnú a precíznu právnu argumentáciu najvyššieho súdu v jeho uznesení sp. zn. 4 Tost 7/2018 z 28. februára 2018 (v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 15/2017 z 30. januára 2018), ktorá vyčerpávajúcim spôsobom obsiahla právnu podstatu predmetnej právnej veci sťažovateľa s odkazmi aj na príslušnú právnu úpravu, nie je v podstate potrebné z pohľadu ústavného súdu uvádzať ďalšie podporné/vysvetľujúce argumenty. Naopak, argumentácia sťažovateľa o premlčaní trestného stíhania je postavená len na jeho názorovej preferencii o absencii majetkového motívu a s týmto právnym názorom sa vo veci konajúce súdy nestotožnili, pričom svoju názorovú predstavu predostreli v súlade s požiadavkami judikatúry ESLP vzťahujúcimi sa k odôvodneniu rozhodnutia. Inými slovami, ústavný súd v predostretej úvahe najvyššieho súdu nezistil taký výklad príslušných zákonných ustanovení, predovšetkým § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) a § 67 ods. 1 písm. a) v spojení s § 67 ods. 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. júla 2001 v spojení s § 23 ods. 1 písm. d) a e) zákona č. 154/2010 Z. z., ktorý by bol popretím ich zmyslu a účelu.

22.2 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na postup krajského súdu, ktorý bol v sťažnostnom konaní odobrený najvyšším súdom, ktorý neopomenul porovnať predošlú, ako aj v súčasnom období platnú právnu úpravu, riadiac sa zámerom identifikácie pre sťažovateľa priaznivejšieho právneho posúdenia: „*Vzhľadom na nižšie trestné sadzby pre trestný čin vraždy a kratšiu dĺžku príslušnej premlčacej doby pri trestnom čine vraždy podľa zákona účinného v čase skutku, je zrejmé, že neskoršia právna úprava trestného činu vraždy nie je z hľadiska potenciálneho výsledku trestného konania pre vyžiadajú osobu priaznivejšia, preto bolo potrebné posudzovať skutok podľa Trestného zákona účinného v čase skutku (zákon číslo 140/1961 Zbierky zákonov v znení účinnom do 31.07.2001).*“

23. Pre ústavný súd je naostatok nepochopiteľná aj procesná aktivita sťažovateľa, ktorý v podstate brojí proti vydaniu svojej osoby na trestné stíhanie do iného členského štátu Európskej únie až v poslednom štádiu daného procesu, teda proti postupu podľa § 22 zákona č. 154/2010 Z. z., pričom tak nekonal už proti svojmu vzatiu do predbežnej väzby podľa § 15 zákona č. 154/2010 Z. z. a proti svojmu vzatiu do vydávacej väzby podľa § 16 zákona č. 154/2010 Z. z. lehotu na podanie ústavnej sťažnosti zmeškal. Už prezentované úvahy viedli ústavný súd k odmietnutiu sťažovateľom podanej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

24. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (vrátane ním predostretej požiadavky na ustanovenie obhajcu v konaní pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2018